

τὴν κυρίαν σου εὐτυχιστάτην. Μάλιστα, αὐτὸ ἐξαρτάται ἀπὸ σέ.

— Ἀπὸ ἐμέ;

— Ναί, ἀπὸ ἐσέ. Τώρα θὰ σοῦ εἰπῶ τί τρέχει· ἀκούσε με καλὰ.

— Σὲ ἀκούω· λέγε.

— Λοιπὸν, σήμερα τὸ πρῶτ' ἡ κυρία ἦλθε σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐγὼ ἤμουν σκοπὸς καὶ ὀλομόναχος ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα. Νὰ σοῦ τὴν ὁποῦ ἔρχεται. Ἄμα τὴν εἶδα, εἶπα: Ζιλδὰ, παιδί μου, ἔξεύρεις ἐσὺ τί ζητεῖ αὐτὴ ἡ κυρά! χωρὶς κακοφανισμόν, αἶ, μπάρμπα Λεονέκ;

— Τὴν γνωρίζεις λοιπὸν;

— Ὀλίγον τι, ὅπως θὰ ἰδῇς. Τὸν καιρὸν ὁποῦ ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν ἦτο ὑποπλοίαρχος ἐκυβέρνηα ὅχι αὐτὸ τὸ εὐμορφον 29, ἀλλὰ ἐν ἄλλῳ 29, τὸ ὁποῖον ἐβυθίσθη εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Κίνας. Ὑπερετούσσα εἰς αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸν καυμένον τὸν Κλέτον, ὅστις, ὅπως σοῦ ἔλεγα, ἔδωκε καὶ ἐκατάλαβαν εἰς τοὺς Κινέζους. Ὡστόσον εἰς τὸ Τουλὼν ὁ πλοίαρχός μας ἐρωτεύθηκε τὴν κυρίαν σου, ἡ ὁποία τότε ἦτον ἀνύπανδρη καὶ ἐλέγετο...

— Γιὰ ν' ἀκούσωμεν, εἶπεν ὁ Λεονέκ διακόπτων, νὰ ἰδοῦμεν ἂν εἴνε αὐτή...

— Στάσου λιγάκι. Ἐλέγετο Λευκή... Λευκή... Διλλιέρ... Δὲν εἶν' αὐτή;

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Λεονέκ, ὅστις ἐν τῇ ταραχῇ του ἀφῆκε νὰ σβεσθῇ ἡ καπνοσύριγξ του.

Προσέθηκε δὲ ἀμέσως:

— Λοιπὸν ὁ πλοίαρχός σου Πλεμὸν ἦτον αὐτὸς ὁποῦ...

— Ναί, ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν ἦτον αὐτὸς ὁποῦ...

— Παναγιὰ μου! ἀνέκραξεν ὁ πρεσβύτης συνενῶν τὰς χεῖρας· δι' αὐτὸν λοιπὸν ἡ κυρία καθέται καὶ κλαίει.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Ζιλδὰ μετ' ἐπαρσεως· καὶ τὸ ἐννοῶ μάλιστα αὐτὸ πολὺ καλὰ, διότι ὁ πλοίαρχός μας ἀξίζει τὸν κόπον.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ Λεονέκ προλαμβάνων, σκέπτεσαι ἐσὺ νὰ τοὺς συνενώσωμεν;

— Αἶ, πῶς σοῦ φαίνεται; δὲν εἶνε κακὴ αὐτὴ ἡ ἰδέα!

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, παλληκάρι μου· ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ μάθωμεν.

— Τί;

— Ἄν ὁ πλοίαρχος ἀγαπᾷ ἀκόμη τὴν κυρίαν μου.

Ὁ Ζιλδὰ ἔξυσε τὸ μέτωπόν του.

— Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶπε, δὲν εἰξεύρω τίποτε· ἀλλὰ ὅταν βλέπω ἕναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν γελά πλέον, δὲν ὁμιλεῖ πλέον καὶ μένει ὥραις ὀλόκληραις νὰ κυττάξῃ, λέγω μὲ τὸν νοῦν μου, ὅτι καί ποια μεγάλη λύπη θὰ τὸν τρώγῃ, καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ἀπὸ πότε ἄρχισε αὐτὴ ἡ λύπη, συμπεραίνω ὅτι ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν δὲν παρηγορήθη ποτέ διὰ τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φωνή τις ἐκ τοῦ κήπου ἔκραξε:

— Λεονέκ!

— Ἀκοῦς, σύντροφε; ἡ κυρία μου μὲ κρᾶζει.

Καὶ στραφεὶς ἀμέσως ἀπήντησεν:

— Ἐφθασα! ἔφθασα!

Καὶ ἡτοιμάζετο κατὰ νὰ προσθέσῃ, ὅτε ὁ Ζιλδὰ τὸν ἀνεχαίτισε κρατήσας αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος:

— Μὴ εἴπῃς τίποτε, μπάρμπα! θὰ μὲ ἰδῇ καὶ δὲν θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ τῆς κάμωμεν τὴν ἐκπληξιν, ὅπως θέλομεν!

Ἀμφότεροι ἐσιώπησαν προσηλωθέντες εἰς τὸ θέαμα.

Ἡ Λευκὴ Γκιδαλ, ἡ Λευκὴ Διλλιέρ, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, φέρουσα πένθιμον οἰκιακὴν ἐσθῆτα περιβάλλουσαν τὸ ἀγαλματώδες σῶμά της. Τὴν εἶδον φέρουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς διόπτρας, ἃς ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας καὶ προσηλουμένην εἰς τὴν ἐπισκόπησιν σημείου τινὸς προσεγγίζοντος εἰς τὴν ἀκτὴν.

— Βλέπεις, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Ζιλδὰ πρὸς τὸν σύντροφόν του, τὸ εἰξεύρει ὅτι εἶν' ἐδῶ.

— Δὲν εἶνε εὐμορφή; αἶ; τί λέγεις; ἠρώτησε φιλαρέσκως ὁ Λεονέκ.

— Ἀμ' ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν; ἀπήντησεν ὁ ναύτης. Ἐννοιά σου, εἶνε λαμπρὸς καὶ αὐτός!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Διετέλει ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ καταστάσει, καθ' ἣν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, δοκιμάσας τις τὴν μοναξίαν, αἰσθάνεται, ἐπὶ τέλους τὴν ἀνάγκην, νὰ διαμοιρασθῇ μετὰ τινος τὸ βαρύνον αὐτὸν φορτίον τῶν ἐρωτήσεων, σκέψεων καὶ ἀμφιβολιῶν, ἡ δὲ Λιουδμήλα οὐδένα ἄλλον εἶχε μεθ' οὗ νὰ διαμοιρασθῇ αὐτό. Εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Σβετσινόι, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀκουσίως ἠγέρθη τὸ ζήτημα περὶ τῆς παραδόξου μεταβολῆς τῆς Ὀλγας Ρωμάνοβνας. «Καὶ διατί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔπαυσεν αὐτὴ νὰ ἔρχεται· κυρίως δέ, διατί ἔπαυσεν ἐνδιαφερομένη περὶ τῶν χρημάτων;»

Καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Λιουδμήλας ἐπῆλθεν αἴφνης ἡ ὀλεθρία σκέψις: «Καὶ ἂν ἡ προσφιλὴς μαμὰ ἐσκέφθη νὰ οἰκιοποιήθῃ τὰ χρήματα ταῦτα;... Τί τάχα, μήπως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη τοῦτο;... Ὅπως ὁ Πλάτων παρ' ἐμοῦ, οὕτω καὶ ἐγὼ παρ' ἐκείνης οὐδεμίαν ἔχω ἀπόδειξιν, οὐδένα ἔλεγχον... Καὶ αἴφνης αὐτὴ φροντίζει καὶ ἐφοδιαζεται μὲ ἐξωτερικὸν διαβατήριον καὶ πετᾷ μὲ τὰ χρήματα εἰς καμμίαν ἐκεῖ Ἑλβετίαν ἢ Ἀμερικὴν... Καὶ μήπως εἶν' ἀδύνατος μία τοιαύτη ἐκβασίς;»

Ἡ πρότασις αὕτη δὲν ἐφαίνετο αὐτῇ στερουμένη πιθανότητος. Καὶ τί παράδοξον, ἀφοῦ αὕτη αὕτη ἐπωφελέθη διὰ παρὰ νόμου ὁδοῦ, παράνομα χρήματα, διατί παρομοία ὁδὸς ἦτο ἀδύνατος καὶ διὰ τὴν μητέρα της; Ἐφφώνει ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, καὶ διὰ τοῦτο ἀνὰ πάσαν στιγμὴν ἐπὶ μᾶλλον ἔκρινε δυνατόν, ὅτι εἰς τὴν διαγωγὴν τῆς μητρὸς της ὑποκρύπτεται μυστηριώδης ἀφορμὴ παρομοίας κυρίως φύσεως. «Χωρὶς ἄλλο, κατὰ θὰ ἐσκέφθη δι' αὐτὰ τὰ χρήματα...»

Ἡ θλιβερὰ σχεδὸν σκέψις αὕτη, ἐτάραξέ πως τὴν Λιουδμήλαν. «Δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ τὰ πάρω ὅπισω;», διελογίσθη· «τώρα πλέον, νομίζω, εἰμπορῶ ἀφόβως νὰ τὰ κρατῶ ἐγὼ. Νὰ σοῦ 'πῶ, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον!...»

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν ταύτην διηυθύνθη πρὸς τὴν θυγατέρα της.

Ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη τὰς πρώτας στιγμὰς καὶ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀπροσδοκήτου ἐπισκέψεώς της.

* *

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βελτίστσεφ, ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἀνεσκήρτησεν ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ νευρικῶς ἐβάδιζεν ἐν τῇ θαλάμῳ.

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ 'ξεύρω, ἐτερέτισεν αὕτη ἐν δεινῇ ταραχῇ· μὲ περὶ δικαίωμα ἤλθετε νὰ κάμετε σκάνδαλα εἰς τὸ σπίτι μου;

— Σκάνδαλα; ἐπρόφερεν ἡ Λιουδμήλα, συσπῶσα τὰς ὀφρῦς.

— Μάλιστα! μάλιστα!... ποιὸς σὰς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ αὐθαδιάσετε 'ς τὸν μουσαφίρη μου; ! Ἐγὼ αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπω! Σὲ κανένα δὲν τὸ ἐπιτρέπω! Ἐδῶ, νομίζω, πῶς ἐγὼ εἶμαι νοικοκυρὰ καὶ ὄχι σεις!

— Δὲν μοῦ λέγετε, μήπως τάχετε χαμένα; !... Λησμονεῖτε τί μοῦ εἶνε αὐτός;

— Ἐσὰς; τίποτε!... Τῆς γούνας σας μανίκι, νά, τί σὰς εἶνε!...

— Καλὰ, ἃς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς ὀμιλίας, δὲν φέρουν εἰς κανὲν ἀποτέλεσμα! ἀρκετὰ συγκεκρατημένως παρετήρησεν ἡ Λιουδμήλα. Ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ διὰ καί ποια δουλειὰ καὶ ὄχι νὰ κάμω καυγά!

— Καμμιά δουλειὰ δὲν θέλω νὰ ἔχω μαζὺ σας!

— Ὅπως ἀγαπᾶτε εἰς τὸ ἐξῆς εἰμπορεῖτε νὰ μὴν ἔχετε, ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ τελειώσουν ἡ παληαίς. Ποῦ ἔχετε τὰ χρήματά μου;

— Ποιὰ χρήματα; ἐπηρώτησε στραφείσα πρὸς αὐτὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Τί ἐρώτησις εἶν' αὕτη; τὰ ἰδικὰ μου ἐννοεῖται.

— Τίποτε 'δικά σας χρήματα δὲν ἔχω!... Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε 'ς τὴν ἡσυχίαν μου! Εἶμαι γυναῖκα νευρικὴ καὶ ἀδύνατη καὶ μὲ βλάπτει κάθε σύγχυσι!

— Ὅχι, σταθῆτε, ἀπαντήσατε πρῶτον εἰς τὴν ἐρώτησίν μου· ποῦ ἔχετε τὰ χρήματα ποῦ σὰς ἔδωσα νὰ κρύψετε;

— 'Α!... καλὲ κύτταξ' ἐκεῖ;!... καὶ τὴν μὰς εἶπε!... «τὰ δικά μου χρήματα!» Σὺν τὴν ἦσαν πραγματικῶς δικά της!

— Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν εἶνε δὰ καὶ δικά σας!

— Δὲν εἶνε δικά μου, μὰ καὶ δικά σου δὲν εἶνε, κυρά μου, ἀλλὰ εἶνε τοῦ Πλάτωνος Βασιλείεβιτς! Καλὲ κύτταξ' ἐκεῖ, τὸν βασιλικὸν ἐπίτροπο, ποῦ μὰς ἦλθε μὲ τόσον ἀέρα!... Χά, χά, χά, χά! «Τὰ χρήματά μου! λέει», αὐτὸ μ' ἀρέσει!

— 'Οποῖαν καὶ ἂν εἶνε, ἀφοῦ ὅμως ἐγὼ σὰς τὰ ἔφερα νὰ φυλάξετε, σεῖς, ὡς τίμια γυναικίκα, χρεωστεῖτε τώρα νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρά μου!... «Ὡς ἔλατε πολλὰ ἀργὰ!... Τὰ χρήματα τὰ ἐπέστρεψα ὅπου ἀνήκαν!

— Τίνος; ἢ μετὰ φρίκης ἀνεσκήρτησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Τί θὰ πῇ, τίνος; Καὶ βέβαια, σὲ ἐκείνον ποῦ ἀνήκουν!... τοῦ Πλάτωνος Βασιλείεβιτς, εἰς τὸν Πλάτωνος Βασιλείεβιτς τὰ ἐπέστρεψα!

— Ψέμματα λέτε! ἐκτὸς ἐαυτῆς ἀνέκραξεν ἡ Λιουδμήλα.

— Μπρὸς σὲ τέτοια βρῶμα, 'σὺν καὶ 'σένα, καὶ θὰ πῶ ἀκόμα ψέμματα!... Ἐπειτα, σὰς παρακαλῶ, 'ς τὸ σπίτι μου φωναῖς δὲν θέλω, γιὰτὶ στέλνω καὶ φέρνω τὸν αὐλοφύλακα· ἐγὼ, κυρά μου, πολὺ πολὺ δὲν ἀργῶ, τ' ἀκούς;

— Ψέμματα λέτε! ὑστερικῶς ἀσθμαίνουσα ἐπανελάθεν ἡ Λιουδμήλα.

— Ποτέ μου δὲν ἤμουν ψεύτρα! Δὲν σοῦ μοιᾶζουν, κυρά μου... Ἡ ἀλήθεια εἶν' ἀλήθεια! Κ' ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἦσαν ἰδικὰ του καὶ μοῦ τὰ ζήτησε, ἐγὼ τοῦ τὰ δῶκα.

Ἡ Λιουδμήλα ἐκρότησε τὰς παλάμας.

— Θεέ μου!... Αὐτὸ μόνον μὰς ἔλειπε!... Καὶ πρὸ πολλοῦ τοῦ τὰ δῶκες;

— 'Οποτε καὶ ἂν τοῦ τὰ δῶκα, τί σὲ μέλλει ἐσένα; Σήμερα τοῦ τὰ δῶκα! Νὰ λοιπόν, ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ μάθης.

— 'Οχι, αὐτὸ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω!... Τὰ χρήματα τὰ ἔχετε σεῖς! σεῖς τὰ ἔχετε! ἐπέμενε ἡ Λιουδμήλα· θέλετε νὰ τὰ ὠφελήθητε σεῖς, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε!... Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι τὸ λοιπόν, καλλίτερα νὰ μὴν τὰ ἔχη κανεῖς! Θὰ θυσιάσω καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ ὅλα θὰ τὰ καταστρέψω!

— Κάμε ὅ,τι θέλεις! ἐγὼ οὔτε ἀνακατεύομαι! Ἐμὼ εἶμαι γυναικίκα τίμια καὶ ἐφέρθηκα μὲ εὐσυνειδησία! Ἐγὼ δὲν εἶμαι κλέφτρα, καὶ τὰ ξένα χρήματα δὲν μοῦ χρειάζονται· τὰ χρήματα τὰ ἔχει ὁ Βελτίστσεφ! κοντὸς ψαλμός, ἀλληλούϊα!

— 'Α-ἄ! τώρα καταλαμβάνω! μετὰ ζοφερᾶς φρίκης καὶ ὀργῆς ἐμάντευσεν ἡ Λιουδμήλα· αὐτὸ λοιπόν σημαίνουν οἱ καν-κανικοί χοροί, τὰ τραγουδάκια, καὶ ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρασιοῦ!... «ὦ, τώρα ὅλα τὰ καταλαμβάνω!... Ἀ, γρη῏ διεφθαρμένη! μὲ ὀργίλην περιφρόνησιν ἔρριψεν αὕτη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς τῆς τὴν σκαὶν λέξιν καὶ ἡ λέξις αὕτη ἦτο

σταγὼν, ὑπερπληρωθέντος ἀγγείου χολῆς καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.

Ὁ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἐξήστραψεν ὑπὸ λύσσης, ἐλησμόνησε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ τὴν μητρικὴν αἰδῶ καὶ ἀκόμη ὅτι εἶνε μήτηρ· τὸ ὄνομα «διεφθαρμένη» ἐπληξεν αὐτὴν ὡς μάχαιρα κατὰκαρδα, καὶ οὐχὶ τόσον αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὅσον τὸ ἐπίθετον «γρη῏». Κατ' ἐξοχήν, ὅτι ἦτο γρη῏α. Τὴν λέξιν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ σκληρῶς κατέπληξε καὶ προσέβαλε τὴν ἀδοκίμη, ἀλλὰ καὶ εὐερέτιστον φιλαυτίαν τῆς νεανικευομένης καὶ εὐδαιμόνως ἐρώσης φιλαρέσκου παλλακίδος τοῦ παρελθόντος. Ἐν ἀκαρεῖ καὶ διὰ παντός τρόπου ἐπεθύμει αὕτη νὰ ἀποδείξῃ ὀφθαλμοφανῶς, ὅτι, οὐχὶ μόνον δὲν ἦτο γρη῏α, ἀλλὰ καὶ εὐτυχὴς ἀντίζηλος τῆς προσβολούσης αὐτὴν γυναικός. Ἡ σκέψις καὶ ὁ πόθος οὗτος ἐδέσποσαν ἐν ὅλῳ τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἀδιασπάστως· ἐκτὸς τούτων, δὲν ἦτο ἤδη εἰς κατὰστασιν νὰ σκεφθῇ καὶ διακρίνῃ, ἀπωλέσασα τέλος τὴν δύναμιν νὰ δεσπῶσιν ἐαυτῆς ἐν καιρῷ.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ διεφθαρμένη!... ἐγὼ;... ἐγὼ γρη῏α!... γρη῏α, αἶ;!... Μάθε τὸ λοιπόν σύ, ποῦ εἶσαι νη῏α, τί γρη῏α εἰμ' ἐγὼ!... Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ βραχιόλι; τὸ βλέπεις; Ἐκεῖνος μοῦ τὸ 'χάρισε... Καὶ βελουδένιο φόρεμα μοῦ 'χάρισε, καὶ καρφίτσα μοῦ 'χάρισε καὶ μπριλάντινα σκουλαρίκια μοῦ 'χάρισε, καὶ σένα, νά!... Νὰ σοῦ δεῖξω 'γὼ ποῖα εἶνε ἡ νη῏α!... Διεφθαρμένη δὲν εἰμ' ἐγὼ, παρὰ σύ, σύ, σύ 'σαι ἡ διεφθαρμένη! Γιατὶ σὺ ὅλο κλέβεις καὶ ληστεύεις τὸν ἄνθρωπο, σὺ δὲν τὸν ἀγαπᾷς, ἐγὼ ὅμως τὸν ἀγαπῶ!... Ἐγὼ εἶμαι τίμια γυναικίκα! Ναι, ναι! Τὸν ἀγαπῶ! καὶ ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾷ!... Σὺ μόνον γιὰ ν' ἀρπάξῃς εἶσαι! Νὰ σοῦ δεῖξω 'γὼ ποῖα εἶν' ἡ γρη῏α!

Ὁ ἐρεθισμὸς τῆς τρυφερᾶς μαμᾶς ὑπερέβη πᾶν ὄριον. Πλειότερον δὲν εἶχεν ἤδη δυνάμεις νὰ κρατηθῇ. Ἡσθάνετο ὅτι κλονίζονται οἱ πόδες τῆς, ὅτι λυγμοὶ καταπλημμυροῦσι τὸ στῆθος τῆς καὶ σπασμοὶ συνθλιβούσι τὸν λάρυγγά τῆς· ὅθεν καταπεσοῦσα ἐπὶ τοῦ πρώτου προστυχόντος ἐδράνου, ἐσπαράσσετο ὑπὸ σφοδρᾶς ὑστερικῆς προσβολῆς.

Κατὰπληκτος καὶ ἀναυδος ἡ Λιουδμήλα, μετὰ βδελυγμίας ἐκλείσεν ὀπισθεν αὐτῆς τὴν θύραν, καὶ αὐτοστιγμὴ ἐγκατέλιπε τὸ οἶκημα τῆς μητρὸς τῆς.

II'

Δύο βλέμματα.

Μόλις εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ Πλάτωνος Βασιλείεβιτς, διέταξεν ἀμέσως νὰ μὴ δεχθῶσιν οὐδένα ὑφ' οἷαν ἤποτε πρόφασιν, νὰ μὴ τῷ ἀναγγείλωσιν κανένα, νὰ μὴ τὸν ἀνησυχήσωσιν, νὰ μὴ εἰσέλθωσιν παρ' αὐτῷ, χωρὶς οὗτος νὰ σημάνη τὸν κώδωνα, διότι θὰ ἐνασχοληθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του· ἀκολούθως κατεβίβασε τὰ βαρέα παραπετάσματα τοῦ σπουδαστηρίου του καὶ ἤνοιξε τὸ ἀδιάφλογον σιδηροῦν χρηματοκιβώτιόν του.

— Ἰδοὺ αὐτὰ!... Ἐπὶ τέλους ἐπεστράφησαν! Ἀλλὰ καὶ πόσους κόπους, πόσας πανουργίας μοῦ ἐστοίχισαν!...

Ὁ Πλάτων Βασιλείεβιτς διελογίσθη μετὰ μειδιάματος ὅτι μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἐπιδοκιμασίας ἠδύνατο νὰ ὑποκριθῇ εἰς τὸ πρῶτον προστυχὸν εὐρωπαῖκόν θέατρον, πρόσωπον «ὑψηλῆς περιωπῆς κακούργου καὶ διαφθορῆως».

«Ἐδῶ εἶνε ἄρα γέ ἡ σημείωσις καὶ ὁ λογαριασμὸς τοῦ ἐμπορικοῦ»; ἦτο ἡ πρώτη σκέψις, ὅταν ἤνοιξε τὸ δέμα. Ἡρξάτο ἀνερευνᾶν καὶ ἀνασκαλεῦν τὰ χαρτὰ καὶ τὰ χρήματα, ἀλλὰ τὰ ἀναγκαιόνητα ἔγγραφα οὐδαμοῦ εὐρίσκοντο.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο κατέστησεν αὐτὸν ἄθυμον καὶ μελαγχολικόν.

«Θεέ μου! διελογίζετο, ἀκόμη, ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν τὰ βάσανά μου, κατόπιν τοσοῦτων μόχθων καὶ προσπαθειῶν;... Καὶ θὰ περιέλθω αὖθις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀγωνιζώμαι, νὰ μηχανεύωμαι, νὰ ἐφευρίσκω, νὰ ὑποκρίνωμαι νέα πρόσωπα, καὶ ἴσως... ἴσως νὰ καταφύγω καὶ εἰς νέον ἔγκλημα!... Εἶνε τοῦτο δυνατόν!...

«Ὁχι!... Ἀρκεῖ!... ἀρκοῦσι πλέον τὰ ἐγκλήματα!... ἀρκοῦσι!... Δὲν μοῦ ἔμειναν πλέον δυνάμεις, ἐκουράσθην... κατεβλήθην...»

«Τὰ χρήματα τὰ ἔχω, εἰν' ἐδῶ; ἀλλὰ τί πρὸς αὐτό;!...

«Πρέπει νὰ μάθω, ποῦ εἶνε τὰ ἔγγραφα; ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ κατηραμένα δύο ἔγγραφα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ τύχη μου;»

«Ἄν τὰ ἔχη ἡ μήτηρ τῆς... τὸ μόνον εὐκόλον· δυνάμεθα νὰ τὰ ἀποκτήσωμεν!...

Ἀνεμνήσθη ὅτι ἡ Λιουδμήλα, τῷ εἶχεν εἶπει ὅτι εὐρίσκονται εἰς «ἀσφαλεῖς χεῖρας» καί, ἐν περιπτώσει θανάτου, αἱ ἀσφαλεῖς αὗται χεῖρες θὰ τὰ ἐνεχειρίζον πρὸς τὸν εἰσαγγελέα.

«Ὡστε ἡ μήτηρ τὰ ἔχει!», συνεπέρανε ὁ Βελτίστσεφ. «Ἀλλ' ἂν δὲν τὰ ἔχη αὕτη καὶ τὰ ἔχει ἡ Λιουδμήλα;»

«Τότε πρέπει νὰ τῆς τὰ κλέψω τὸ ταχύτερον, τῇ βοηθείᾳ οἰασθήποτε τύχης... Ἀχ, αὕτη ἡ τύχη!... πόσον σκληρῶς με ἐνέπαιξε!...

Τὴν πρώτην ἔλαβεν οὗτος παρὰ τῆς Λιουδμηῆλας σύντομον ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὰ ἑξῆς:

Κύριε,

Σὺν τῇ παραλαβῇ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς, λάβετε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃτε ἀνεῦ ἀναβολῆς πρὸς με, χάριν ἀναγκαίων τινων ἐξηγήσεων, ἂν δὲν ἐπιθυμῇτε νὰ ληφθῶσιν ἀπέναντι ὑμῶν τὰ ἔσχατα μέτρα, ἅτινα δύνανται νὰ ἔχωσι δι' ὑμᾶς λίαν θλιβεράς συνεπείας. Κρίνω πρέπον νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι ἂν μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν δὲν ἔλθῃτε, θὰ ἦνε πλέον ἀργά.

— «Ὡστε αὕτη τὰ ἔχει! μετ' ἄθυμίας καὶ ἄλγους εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βελτίστσεφ· ὥστε πρέπει νὰ υπάγω, καὶ ὕστερον, ὕστερον εἰς νέαν καὶ πάλιν ἐργασίαν! Καὶ ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσω καιρόν!... Ἀἶ, Πλάτων Βασιλείεβιτς! πολλὰ ἔπρα-

ξας, μὴ ἀποθαρρύνῃσαι λοιπὸν καὶ ἀποτελείωσον τὸ ἔργον!

Τὴν ὠρισθεῖσαν ὦραν ἦτο ἤδη οὗτος παρὰ τῇ Λιουδμήλῃ.

Πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν του αὐτὴ τὸν ὑπεδέχθη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ὀργῆς καὶ σκληρότητος· τούναντίον, ὁ τόνος αὐτῆς ἦτο λίαν ἥρεμος καὶ μάλιστα φιλόφρων.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν σημερινὴν ἀκριβείαν σας! μετὰ μειδιάματος ἤρξατο αὐτῇ, δεικνύουσα αὐτῷ κάθισμα, οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐβραδύνετε· τοῦτο καταδεικνύει ἐκ μέρους σας μεγάλην φιλοφροσύνην!... Συγγνώμην, διότι σας ἠνώχλησα, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα, ἐλπίζω ὅμως νὰ καταλαμβάνετε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν.

Ὁ Βελτίστσεφ ἤκουε, τηρῶν ἐπίμονον σιωπὴν.

— Πρὸ παντὸς ὀφείλω νὰ σὰς συγχαρῶ διὰ τὴν ἐμπειροτεχνικὴν ὄντως δολορραφίαν σας, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα Σεργιέβνα, ἡξεύρω, πῶς καὶ διὰ τίνος ἐμάθατε ὅτι τὰ χρήματα τὰ ἐφύλασσαν ἡ μήτηρ μου, σεῖς ὅμως κατορθώσατε τὸν σκοπὸν σας. Τοῦτο καταδεικνύει καὶ πνεῦμα καὶ μεγάλην ἐπιδεξιότητα. Ἄν, προϋόντος τοῦ χρόνου, γίνητε σύζυγός μου, δὲν σὰς ἀστεύομαι, δικαίως θὰ εἴμπορῶ νὰ καυχῶμαι διὰ τὰ πλεονεκτήματά σας ταῦτα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ σὰς ἀνοίξουν λαμπρὸν στάδιον!... Ναί, ἐπιδεξιότης καὶ δολορραφία, εἶνε δύο ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων δυνάμεων τῆς ἐποχῆς μας!... Ἄλλ' ἰδοὺ, Πλάτων Βασίλειεβιτς· ὁμολογουμένως εἰσθε πνευματώδης ἄνθρωπος, ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ κουτὴ!... Ἡ κυριωτέρα δύναμις δὲν ἔγκειται εἰς τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα κατορθώσατε νὰ λάβητε καὶ πάλιν εἰς χεῖράς σας· ἡ κυριωτέρα δύναμις ἔγκειται εἰς τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θ' ἀποκτήσητε. Μὴ τὰ ζητήτε εἰς τῆς μητρὸς μου· ἐκεῖ τίποτε πλέον δὲν θὰ εὕρητε, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε αὐτὰ ἦσαν ἐκεῖ καὶ πεστεύσατέ μου· οὐδέποτε θὰ ἀνακαλύψητε ποῦ εἶνε! Θέλετε ν' ἀκούσῃτε τὴν τελευταίαν ἀπόφασίν μου; Θέλω νὰ κάμῃτε ἔν ἐκ τῶν δύο, εἴμπορεῖτε νὰ κρατῇτε εἰς χεῖράς σας τὰ χρήμαμα, τότε ὅμως δέον νὰ γνωρίζετε ὅτι τὰ ἔγγραφα θὰ παραδοθῶσιν ἀμέσως σήμερον καὶ ὅλη ἡ ὑπόθεσις θὰ ἀποκαλυφθῇ, οὐδενὸς θὰ φεισθῶ! ἢ εἴμπορεῖτε νὰ μοὶ τὰ φέρητε, ἀλλὰ σήμερον, ὅχι ἀργότερα! Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει θὰ συμφιλιωθῶμεν ἐντελῶς, καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι οὐδέποτε θὰ σὰς μεμφοθῶ διὰ τὴν χθεσινὴν πράξιν σας. Βλέπετε ὅτι ἐγὼ καὶ τώρα σὰς ὁμιλῶ χωρὶς κακίας. Πολλοῦ γε καὶ δῆ, ἐγὼ ἐπιθυμῶ ἀπὸ σήμερον μάλιστα νὰ εἴμεθα ὡς πρότερον εἰλικρινεῖς, καὶ στενοὶ φίλοι· ἔχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν σας ὅτι δὲν ἀστείζομαι καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶνε ἀμετάκλητος! Σὰς ἔδωκα προθεσίαν, ὥστε εἰς σὰς ἐναπόκειται τώρα νὰ ἐκλέξετε τὸ ἔν ἢ τὸ ἄλλο.

Ὁ Βελτίστσεφ ὑπεκλίθη ἐλαφρῶς.

— Θὰ τὸ σκεφθῶ, εἶπεν οὗτος ἡρέμα.

«Αἶ, Παλάσσα, βοήθησέ με! ... Τώρα ὡς φαίνεται, πάλιν εἰς σέ θὰ προστρέξω!», διελογίσθη οὗτος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν· καὶ ἡγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

— Ἀκούσατε, Λιουδμήλα Σεργιέβνα, ἔχω ἀνάγκη σήμερον ἀκριβῶς τῶν χρημάτων τούτων, διὰ τοῦτο σὰς ἱκετεύω νὰ παρατείνετε τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν τοῦλάχιστον μέχρι τῆς αὐριον ἐσπέρας!

— Πλάτων Βασίλειεβιτς, ὅτι εἶχον νὰ εἴπω τὸ εἶπα· ἄλλο τίποτε δὲν ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ! εἶπε μετ' ἀποφάσεως ἡ Λιουδμήλα, καὶ φιλοφρόνως ἡκολούθησε συνοδεύουσα αὐτὸν μέχρι τῆς εἰσόδου.

Ὁ Βελτίστσεφ προδήλως δὲν ἀνέμενε τὸ τελευταῖον τοῦτο φιλοφρόνημα καὶ διὰ τοῦτο ἔσπευδε καὶ συνεστάλη μικρὸν.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, παρακαλῶ... Μὴ λαμβάνητε τὸν κόπον! ... ἐπιθύρειν οὗτος, προφανῶς ἐνησχολημένος ὑπὸ ἐτέρας σκέψεως.

— Δὲν πειράζει!... θέλω νὰ φανῶ μέχρι τέλους φιλόφρων οἰκοδόσποινα.

Ἡ Παλάσσα ἐκράτει ἤδη εἰς τὰς χεῖράς της τὴν μνηλωτὴν του· αὐτὸς προσέβλεψε τὴν κορασίδα σημαντικῶς καὶ ἐκείνη τοῦτον.

Τὴν Λιουδμήλαν δὲν διέφυγον τὰ βλέμματα ταῦτα.

«Εἰ! ἔ!... Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ γνεψίματα;» ἐσκέφθη, κατοπτεύουσα ἀμφοτέρους.

— Σήμερον... ὀγλήγορα!! ἀπεφάσισεν ὁ Βελτίστσεφ νὰ ψιθυρίσῃ τῇ Παλάσσῃ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἤνοιγεν αὐτῷ τὴν θύραν.

Ἡ κόρη ἔνευσεν αὐτῷ ἀπαρτηρήτως εἰς σημείον συγκαταθέσεως.

Ἡ Λιουδμήλα παρετήρησε καὶ τοῦτο· καὶ δὲν ἤκουσε μὲν τί κυρίως εἶπεν οὗτος πρὸς αὐτήν, ἐγνώριζεν ὅμως ὅτι τῇ εἶπέ τι.

Τὸ τελευταῖον περιστατικὸν τῇ ἐφάνη ὑποπτον.

«Πρέπει ν' ἀνοίξω καλὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ νὰ τὸν προσέχω!», εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Κόροδοφ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ

Διήγημα τοῦ Ἀμερικανοῦ
ΘΩΜΑ ΒΑΙΔΕΥ ΑΛΔΡΙΧ

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀκολουθία τῶν Δώδεκα Εὐαγγελίων τελεῖται ἐν μεγίστῃ κατανύξει, εἰ καὶ οὐδεμίαν σχεδὸν λέξιν ἐννοοῦσιν οἱ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἕλληνες ἐκ τῶν ἑλληνιστῶν ἐκκλησίας ἀναγινωσκομένων, διότι πρὸ

πολλῶν ἐτῶν ἐπαύσαντο λαλοῦντες τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, ἀντ' αὐτῆς μεταχειριζόμενοι τὴν τουρκικὴν ἐν τε τῷ ἐνδιαθέτῳ καὶ τῷ προφορικῷ καὶ τῷ γραπτῷ λόγῳ. Μετὰ τὴν τελετὴν ἀπέρχονται πάντες οἵκαδε καὶ μετ' ὀλιγόωρον ὕπνον ἐπ' ἀνέρχονται αὐθις εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπως ἀκροασθῶσι τῆς ἐωθινῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Παρασκευῆς. Καὶ ταύτης περατωθείσης, συνέρχονται δύο-τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου. Ἀναπαυόμενοι ἐκ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας καὶ λαμβάνοντες λιτὴν τινα τροφήν, συνάγονται μετὰ τοὺς πρώτους τοῦ σημάντρου ἢ τῆς καμπάνας ἡχοῦς εἰς τὸν ναὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἀρχεται ἡ συγκινητικὴ τῶν τελετῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἶναι δὲ βεβαίως περιττὸν νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὸν Ἐπιτάφιον, διότι πανταχοῦ ἡ αὐτὴ κρατεῖ τάξις παρ' ἅπασιν τοῖς Ὀρθοδόξοις, ὥστε προβαίνομεν εὐθὺ εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἀφηγήσεως ἡμῶν.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ καὶ ψυχροτάτη· ἡ χιὼν πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐγκαθιδρυθῇ εἰς ὕψος ἐνὸς περίπου μέτρου καὶ οἱ Χριστιανοί, ἀνάπτοντες μικροὺς λευκοὺς σωληνοειδεῖς φανούς ἐκ χάρτου ἢ κηρωτῆς ὀθόνης, ἐξήρχοντο τῶν οἰκῶν αὐτῶν καὶ ἐνούμενοι εἰς ὁμάδας ἐπορεύοντο μετ' εὐλαβείας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Μαρία, κοιμίσασα τὸ θυγάτριον αὐτῆς καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτὸ τὸ τελευταῖον, ἤτοιμάσθη νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας καὶ νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐσθεσε τὸν λύχνον καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ὅτε θόρυβός τις ὑπόκωφος εἴλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτῆς πρὸς τὸ μέρος τῶν παραθύρων καὶ εἶδεν ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ τῆς κανδήλας τοῦ εἰκονοστασίου ἀπαισίους μορφὰς Τούρκων.

Ἀπενεκρώθη ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐπὶ τῇ φοικτῇ θεᾷ ὥρμησε πρὸς τὸ παράθυρον ἵνα ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν, ἀλλ' ἀμέσως φοβεραὶ μαχαίρων λεπίδες ὡς συρίζουσαι γλῶσσαι ἐχιδνῶν προέβλασαν διὰ τῶν κιγκλίδων τῶν παραθύρων καὶ ἡπείλουν νὰ κατακερματίσωσιν αὐτήν. Ὡς τίγρις ἐν τῷ κλωβῷ περιστρεφόμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου ἡ Μαρία καὶ ἀπεγνωσμένη ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς χαῖνον τὸ βάραθρον τῆς ἀτιμίας ἀφ' ἐνός, καὶ τὸν ἀφρευκτον θάνατον ἀφ' ἐτέρου. Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς ὁ μέρος ἐφωτίζετο ἡ εἰκὼν τῆς Θεομήτορος καὶ ἔλαβε τὴν ἐμπνευσιν αὐτῆς. Ὁφείλε νὰ ἀποθάνῃ ὡς Χριστιανὴ καὶ Ἕλληνίς! Ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου μακρόθεν καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐφάνη ἀνατεινόμενος πρὸς αὐτήν διὰ χεῖρὸς ἀοράτου. Τί! Χριστιανὴ αὐτή, καὶ μάλιστα Ὀρθόδοξος, ἡδύνατο, καὶ ἂν ἀκόμη τυχὸν ἤθελε, νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς Τοῦρκον νὰ μολύνῃ τὸ ἅγιον Μύρον αὐτῆς; Ποῖος τάφος ἡδύνατο νὰ δεχθῇ τὸ ἀσεβὲς σῶμα Χριστιανῆς, ἀπαρνηθείσης τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτῆς καὶ παραδούσης ἑαυτὴν εἰς ἄπιστον ἄνδρα; Καὶ ὁποῖαι φρικταὶ ποιναὶ ἀνέμενον τὴν ἄπιστον σύ-